

Quo vadis domine? Eo Romam iterum crucifigi”

Of: ”Waarheen heer?” “Ik ga naar Rome om opnieuw gekruisigd te worden.”

Het is vandaag nog steeds actueel. De weg die je bewandeld is ofwel de makkelijke weg, weg van de problemen, ofwel is het de weg waarbij je veel tegenstand ontmoet en waar-door je zelfs gekruisigd wordt. Maar je overtuiging mag je niet verloochenen.

Dit verhaal gaat over fietsen en de aanhef is een lied van Herman van Veen.

Hé kleine meid met je kinderfiets

De zon draait steeds met je mee

De zomer glijdt langs je heen..

Het roept een idyllisch beeld op van weidse velden en een vrolijk fietsend kind. Ik heb een fiets hiermee altijd geassocieerd. Soms is de realiteit helemaal anders.

Na een rit van driehonderd kilometer met de wagen, rij ik met mijn vrouw huiswaarts over de Hombeekse steenweg richting Kapelle. Het is al donker, want de herfst is duidelijk al in aantocht. De vereiste snelheid is er 30km per uur. Maar je kunt nauwelijks sneller. Tenminste als je niet levensmoe bent, of als je niet met je hoofd door je dak wilt beuken als je over de verplichtte snelheidsremmer host. Plots schrik ik me lazarus. Een onordelijke horde wielrenners komt uit het niets zonder enige verlichting het fietspad opgeraast. Het zijn gezonde mannekes, want zo te zien gaan ze zeker 45km per uur. Ik opper: “De ronde van Vlaanderen wordt die nu ook ’s nachts gereden?” “ Voor de Tour de France rijden ze nog te traag.” Plots moet ik uit alle macht remmen. De gasten drummen met twee naast elkaar op het smalle fietspad. Een derde vindt het nodig om er een triumviraat van te maken. Hij schat de mislukking tijdig in en wipt de baan op. Pal voor mijn wagen. Zou het dan toch waar zijn dat er nogal wat suïcidale kandidaten in dat wereldje zitten? Op het nieuws zie je regelmatig dat fietsers worden aangereden door een malafide chauffeur. Hier is het dus wel andersom. Ik vertraag dan maar tot 20km per uur.

Gelukkig want net iets verder meent de horde dat de baan naar Zemst leuker is dan de baan naar Kapelle. Ze dwarsen eventjes de weg, zonder licht, zonder enige aanduiding. Mijn vrouw zegt: “Willen die nu echt dood?” “Zijn dat wielertoeristen?” “Neeen,” zeg ik, “daarvoor gaan ze te hard.” “Het zijn wielercoureurs van de 24uur van Lemans. Daar wordt ook ’s nachts gereden.”

Ik zeg:” Pas in het vervolg maar goed op als je met je elektrische fiets gaat rijden. Nu ziet ge maar eens hoe gevaarlijk fietsen wel kan zijn.”

De volgende dag moet ik mijn zoon wegbrengen naar Lier. Rond 20:00 kom ik tot stilstand voor het rode licht aan de Brusselpoort. Een bekend druk kruispunt door onze overheid netjes ingedeeld zodat je met de fiets eerst staat, in een daarvoor voorzien vak, voor het rode licht. Het is donker. In het schaarse licht van de besparings- straatverlichting merk ik een eenzame fietser op in het vak. Hij doet alle moeite van de wereld om geen voet op de grond te zetten, maar toch zijn evenwicht te bewaren.

In wielertermen noemt men dat surplace. Omdat dit niet echt lukt, draait hij maar wat rondjes in het voorziene fietsersvak. Wellicht heeft de overheid het niet zo bedoeld, maar de ruimte wordt op die manier wel aardig benut. Ik zeg tegen mijn zoon: ‘Die man heeft geen licht. Wedden dat hij seffens door het rode licht rijdt?’ Mijn woorden zijn nog niet koud of de fietser knalt door het rode licht, tussen twee auto’s door, die zich een bult schrikken. Even verder schiet de man de Hoogstraat in.

Je hebt tegenwoordig van die led lampjes die nauwelijks iets wegen en die toch licht geven. Super veilig, maar wellicht heeft onze fietser dat nog niet ontdekt. “Er is duidelijk iets niet in orde met het verkeersreglement zegt mijn zoon.” Ik zeg: ”Neeen helemaal niet, dit zijn O.V’s.” “ Wat is dat?” “Dat zijn onverantwoorde fietsers. Het zijn mensen die een goed

instrument verkeerd gebruiken.” “Ons mama rijdt toch ook fiets.” “Ja, maar die gebruikt het verkeersreglement niet. Die stapt af voor een rood licht en gaat desnoods te voet verder. Of die kijkt eerst of de wagens haar wel hebben opgemerkt.”

De volgende dag moet ik melk gaan halen bij de boer. Op de Gentsesteenweg heb je de kruising met de fietsautostrade.

Onze overheid heeft hier weer met de beste bedoelingen verkeerslichten geplaatst. Het gevolg is een kilometerslange file om een eenzame fietser voorrang te geven die aan sight-seeing doet Een leuke manier om de economie een boost te geven, als je het mij vraagt.

In tegengestelde richting komt een lichte vrachtwagen aangereden. Op de fietsautostrade is er tussen twee jonge kerels een soort mini Zennekoers aan de gang. Ze merken het rode licht niet op voor hun neus want die neus ligt achter hun stuur. De eerste knalt tegen de vrachtwagen aan met zijn schouder, maar kan zich wonderwel rechthouden, en dwarst tussen het verkeer door, de Gentse steenweg. De vrachtwagen remt uit alle macht. De tweede doet een schuiflanding op het asfalt en wordt net niet verpletterd door de wielen van de auto. Ik stel dat koersen op de Zenne autostrade een leuke bezigheid is voor dynamische, voortvarende, sportieve, jongeren. Wel moet je het avontuurlijke karakter weten te waarderen uiteraard. Ik moet toegeven dat als de jongeman recht krabbelt, hij zich in alle talen verontschuldigt en zijn onbezonnenheid toegeeft. “Mijn fout meneer,” zegt hij. Enkele dagen later wandel ik van de Zennehoeve naar het Zennegat. Wandelen is nu eenmaal iets dat gepensioneerden zich kunnen permitteren. Maar de wandeling wordt onderbroken door getier en ik hoor het angstaanjagende geluid van fietswielen over de brug. “Lomperik ziet gij niet dat wij hier fietsen?” “Neeen, ik heb dat niet gezien.” “En ik hoef dat ook niet te zien.” “Hebt gij dan geen bel?” “Neeen, dat staat niet op een wielertoeristenfiets. Dat weegt teveel.” En zoef, weg zijn ze. Even later kom ik aan, in het Zennegat. De mannen zonder bel zitten aan een pint. Ik ga er naast zitten. Ik zeg: “Het is toch erg he dat men op de fietsautostrade geen lijnen trekt zoals op echte autostrades.” “Allez, zeg nu zelf, al dat

volk dat ge daarop tegenkomt, ge kunt niet eens doortrappen. Om de vijf minuten komt ge een verdwaalde wandelaar tegen.” “Dikwijls horen die niet goed, want ze zijn al wat ouder, en helemaal erg is, als er dan nog een madammeken bij loopt dat niet zo kwiek meer is als jullie.” “Weet ge voor kinderen is die fietsautostrade een leuke leerschool.” “Hoezo?” vragen de Colnago jongens. “Hewel die leren daar vloeken dat het niet schoon is.” “Om de paar minuten krijgen die alle verwijten van de wereld naar hunne kop.” “Snotneus wat doet gij hier?” “Godverdomme moet gij niet naar school?” “Kinderen die horen niet thuis op zo een pad, wat vinden jullie?”

De Colnago boys kijken me wat verveeld aan, maar de andere klanten zitten geamuseerd mee te luisteren. Ze vertrekken. Ik zeg nog: “Voorzichtig he jongens”, wat mij een stevige elleboogstoot oplevert van mijn vrouw. “Godverdekke wat doet gij nu, zeg ik.” “Let maar op uw woorden er zitten hier kinderen is het antwoord.”

Toch nog een klein nawoord:

In Vlaanderen kan je alle reglementen aan je laars lappen, zolang je maar op een fiets zit. Geen licht in het donker- de snelheid- door het rode licht rijden- op de openbare weg apestreken vertonen- in grote groepen koersen- gsm gebruiken op de fiets- met koptelefoon muziek beluisteren-enz. enz. Een mooi voorbeeld voor de jeugd.

Ter illustratie zie je op de foto een idyllisch beeld van hoe de toekomst er moet uitzien volgens sommigen.

Geen files meer, enkel peis en vree want we staan stil. Mijn vrouw doet alle boodschappen met de fiets en ik doe mee.

Op internet las ik een verslag van een fietsliefhebber. Hij stelt dat een fietser aan 50km per uur nog altijd een zwakke weggebruiker is. Met andere woorden, hij mag racen, jij moet opletten. De fixatie van de zwakke weggebruiken is voor 60percent het wegdek aan 50km per uur. Hopelijk gaat die fietser nooit 60km per uur rijden want dan ziet hij niks meer van wat er voor hem gebeurt. Zijn fixatie is dan 100 percent het wegdek. Welnu, ga dan op een circuit racen dan hoor je niet thuis op de openbare weg. En dit geldt ook voor wagens.

De fixatie van de automobilist is momenteel 40percent gericht op verkeersborden, de rest is opletten op wat er rondom hem gebeurt. Op sommige plaatsen is de chaos van borden zo groot dat je uitsluitend bezig bent met verkeersborden te lezen. Er is geen eenduidig systeem. Iedere gemeente tracht de andere de loef af te steken in creativiteit. Wie betaalt? De auto.

Van bij de geboorte wordt ons ingeprent: “Gij zult niet liegen, gij zult niet doden, gij zult uw ouders eren, gij zult geen overspel plegen...”

Ik was zes jaar toen het voor mij begon te dagen. Ik had nog nooit overspel gepleegd. Hoe kon ik een misdaad begaan waarvan ik de inhoud niet snapte? Pikante filmpjes bestonden nog niet en dus kon het niet zijn dat papa de tv op een verkeerde post had laten staan, in de mening dat ik allang sliep.

Voor mij was het duidelijk. Van die zeven hoofdzonden kon ik er maar zes plegen. Buiten iets uit de koekjesdoos was stelen mij vreemd. Dus er bleven nog vijf zonden over.

Het burgerlijk recht en het kerkelijk recht lopen parallel zei onze pastoor in de klas. Voor moord wordt je zwaar gestraft, dan komen de mindere zonden.

Met de auto ligt dat anders.Een simpele snelheidsovertreding en je betaalt ruim twee tot drie maand loon. Blijkbaar is dit erger dan stelen of moord. Raar he. Iemand met de wagen die even verstrooid is en 35 gaat waar 30 aangewezen is, is een snelheidsmaniak.

Ofwel is de woordenschat van de journalisten beperkt ofwel weten die niet wat snelheid is.

200 per uur op een autostrade is veel te hard. Dat is een snelheidsduivel. Maar 122 per uur is nauwelijks te meten. Men schrijft: Honderd snelheidsmaniakken geflitst, waarvan de helft nauwelijks 125 reden??? Toepasselijk woord hiervoor is: Volksverlakkerij.

Momenteel ligt niets zo gevoelig als ons gedrag in het verkeer. Erover praten is taboe, erover schrijven is heiligschennis. Steevast schermt men met: “Laat er maar iets gebeuren met jouw familie in het verkeer, dan praat je wel anders.”

Mijn moeder en mijn zus zijn aangereden door een snelheidsmaniak die 180 reed op de ring rond Mechelen. Mijn moeder lag vier jaar in de kliniek, mijn zuster is invalide. De chauffeur die de aanrijding veroorzaakte zei dat hij even wou zien hoe hard de nieuwe wagen ging.

Quo vadis Domine. Eo Romam iterum crucifigi.

Vrij vertaald: Waar gaat ge naartoe, ik ga eventjes terug naar Rome om gekruisigd te worden.

Sam